

volení. Krámy otec žalobců postavil a žalobci prodal p ř e d podpisem reversu z 30. března 1927, tedy v době, kdy právní poměr k vlastníku pozemku a tedy i k provedené stavbě nebyl ještě reversem upraven. Vzhledem k doslovu onoho prohlášení a na základě něho vydaného reversu nedopadá na tento případ ustanovení § 418 obč. zák. Věc byla pak správně posouzena odvolacím soudem, který ze zjištěných skutečností dovedl, že k převodu oprávnění Karla V-a staršího založeného na reversu z 30. března 1927 se vyžadovalo předchozí povolení dráhy, které dáno nebylo, a že proto oprávnění nepřešlo na žalobce, ať již se posuzuje smlouva otce žalobcova s železniční správou jako smlouva pachtovní podle § 1090 obč. zák. nebo jako smlouva zvláštního druhu. Žalováno jest o nepřípustnost exekuce vedené žalovanými proti Karlu V-ovi st. zabavením a prodejem práva stavebního a pachtovního příslušejícího povinnému ke dvěma krámům zbudovaným pod železničním viaduktem na pozemku dráhy podle reversu z 30. března 1927. Žalobce neprokázal ve smyslu § 37 ex. ř., že ku předmětu exekucí dotknutému má právo, které by nedopouštělo výkonu této exekuce, a proto správně žaloba byla zamítnuta, a poukazuje se pokud jde o právní posouzení na správné důvody napadeného rozsudku i rozsudku soudu první stolice, jehož právní vývody odvolací soud převzal. Exekuce jest vedena na právo stavební a pachtovní dlužníkovy, jehož základ i obsah určen jest reversem z 30. března 1927 a výkon této exekuce není nepřípustný proto, že by žalobci na předmět exekuce příslušelo právo výkon ten nedopouštějící, jak bylo již vyloženo.

Čís. 12622.

Ustanovení § 1409 obč. zák. nelze použítí na závazky z pojišťovacích smluv.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, Rv I 187/32.)

Max T. uzavřel se žalující pojišťovací společností pojišťovací smlouvy proti škodám z krádeže vloupáním a proti škodám požárním. Max T. založil napotom s Albertem L-em veřejnou obchodní společnost Max T. a spol., na níž se žalující pojišťovna domáhala zaplacení pojišťovacích premií, tvrdíc, že založením veřejné obchodní společnosti nepozbyly pojišťovací smlouvy platnosti, ježto Max T. vnesl pojištěné předměty do majetku veřejné obchodní společnosti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelka opírá zažalovaný nárok teprve v dovolání o právní důvod § 1409 obč. zák., tvrdíc, že zavčasným přednesem, že věci, jichž se pojištění týkají, byly Maxem T-em vneseny jako podíl do nově utvořené žalované veřejné obchodní společnosti a staly se podle čl. 91 obch.

zák. jejím vlastnictvím, aniž by šlo o zcizení, přednesla všechny skutečnosti předpokládané ustanovením § 1409 obč. zák. I kdyby tomu tak bylo, nelze dovolání vyhověti, poněvadž závazky z pojišťovacích smluv jsou upraveny zvláštním zákonem o pojišťovací smlouvě ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. zák., jímž jest v §§ 64, 67, 94, 119 odstavec (4), 123 odstavec (3) a 156 přesně stanoveno, v kterých případech přecházejí závazky z pojišťovací smlouvy na přejímatele věcí, jichž se pojištění týká. Nelze proto vůbec použití všeobecného předpisu § 1409 obč. zák. a z uvedených ustanovení zákona o pojišťovací smlouvě nedopadá na souzený případ žádné.

Čís. 12623.

Při roku o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, náležející do konkursní podstaty, není správce konkursní podstaty oprávněn podávati odpor jako zástupce konkursního věřitelstva.

Kancelářský úředník advokáta nebyl oprávněn zastupovati při rozvrhovém roku (§ 209 ex. ř.) advokátova klienta, třebaže se dodatečně vykázal legitimací advokátní komory a soud jeho odpor vznesený jménem klienta jeho šéfa přijal a o něm jednal a rozhodl. Klient nebyl tu zastoupen při rozvrhovém roku a nevznesl při něm odpor.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, R II 175/33.)

Nemovitost náležející do konkursní podstaty pozůstalosti po Karlu V-ovi byla exekučně vydražena. Při rozvrhovém roku podali proti příkázání pohledávek v knihovním pořadí odpor správce konkursní podstaty a další knihovní věřitel Rudolf K. Soud první stolice odkázal odporovatele na pořad práva. Rekursní soud odmítl rekursy správce konkursní podstaty a Rudolfa K-a. Důvody: Správce konkursní podstaty dlužníkovy, třebaže má postavení vymáhajícího věřitele podle § 121 (2) konk. řádu a třebaže může jako takový navrhnout vnučenou dražbu nemovitostí dlužníku patřících, nemá jako zástupce konkursního věřitelstva oprávnění podávati odpor při rozvrhovém roku, ježto podle § 213 ex. ř. mají k tomu právo jen oprávnění, na jichž nároky by se mohlo dostat z dražebního výtěžku, kdyby popírané právo bylo vypuštěno a za takového oprávněného nelze správce konkursní podstaty s vlastností jako zástupce konkursního věřitelstva považovati, ježto zákon, jak vysvítá z § 209 (2) a 213 ex. ř. myslí tím jen ty osoby, pro které jest zřízeno na prodané věci věcné oprávnění pokud se týče právo zástavní. Jako zástupce úpadcův má právo k odporu jen tehdy, není-li pro nárok exekučního titulu (§ 213 ex. ř.). V souzeném případě odporoval správce konkursní podstaty přihláškám Občanské záložny, s kterýmž odporem byl odkázán na pořad práva — ovšem neprávem, jak shora odůvodněno, avšak v tomto směru není rozvrhové usnesení napadeno a nelze se s touto otázkou proto dále zabývati, a přihlášce knihovního věřitele Otty V-a, kterýž odpor byl v rozvrhovém usnesení